

ზარდია კახთუბნელი

ვერვის
ვანდობ
მე შენ
ტრფობას

ზარდია ჯახთუბნელი

ვერვის
ვანდობ
მე შენ
ტრფობას

(წიგნი პირველი)

2018

დიზაინერი:

ინგა ღვალისვილი

კორექტორი:

გვანცა შანავა

წიგნი დაკაბადონდა
„ნინო რეხვიაშვილის გამომცემლობაში“

ავბორისაგან

ამ წიგნში ჩემი ლექსების მცირე ნაწილია... ვერ ვიტყვი, რომ ეს რჩეულია, რადგან შერჩევა უბრალოდ ჩემი განწყობით მოვანდინე – შეიძლება სხვა დროს წიგნი სულ სხვა ლექსებით შემედგინა. თუმცა ვფიქრობ, ეს წიგნი ყველა დაინტერესებულ ზიწს შეუქმნის წარმოდგენას, თუ რა დონის მოღვაწე ვარ ამ დარგში.

ცნობისათვის გეტყვით, რომ ლექსებს ათი წლის ასაკიდან ვწერ. მხოლოდ 2005 წელს გამოვაქვეყნე გაზეთ „მუზა“-ში, რომელიც გურჯაანის რაიონში იბეჭდებოდა (ოცი თუ ოცდაათი ოდრე ლექსი).

ეკონომიური მდგომარეობიდან გამომდინარე, არ შემიძლია ლექსების სრულად გამოცემა. თუკი ვინმე დაინტერესდება ჩემი შემოქმედებით, დიდი სიამოვნებით ვითანამშრომლებდი მასთან.

ზარდია კახთუბნელი

ნაწილი პირველი

მე დავხარ წარიღას

რამდენი რამეა
ცრემლების დამდენი,
ფერადი ვარდების
ფერებიც კი ქრება.

კვლავ შუადამეა
და კიდევ რამდენი,
სხვა კიდევ რამდენი
ანეთი იქნება.

მე მახსოვს ვარდები,
რომლებიც ღელავდნენ,
ის თეთრი ვარდები
დათოვეს ფიქრებმა...

ცრემლების დამდენი
ღამეა შენამდე,
სხვა კიდევ რამდენი
ანეთი იქნება?!

მომწეინდა ამდენი
ევაგილის სურნელი —
და მათი ფერების
უსაზღვრო ქარავით.

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

დამშვიდდენ ვარდები
და ვახდა სულერთი,
ვის მოვეფერები
სხვა დედაქალაქში.

ფერებით ფერიებს
ვხატავ და ვიღლები,
(არც კვენა შემფერის,
არც საქმით თავს ვიკლავ).

მე დავწერ წერილებს,
შენ ალბათ მიხვდები,
რომ სულ სხვა ელფერი
ემღევა კლასიკას.

24.11.2017წ.

ჩემს საქმეებზე აისახება!

ჩემებურ ქართულს
როგორ იტყვიან,
ვერ მასწრებს აქ მზე,
თვალის განკლას.

ეს სიძღერა თუ
ჭეშმარიტია,
ჩემს საქმეებზე
აისახება!..

შეესარი ცვარ-ნამს,
გულითა ვნარობ, -
დამაქვს საქმეთა
მთელი მარაგი...

გამოიცვალა
თითქოს სამეარო, -
ვმღერით აქ მე და
დედაქალაქი.

ჩემ გულის წვაჲ და
დილის მყარო,
მზეო, შენც გსედაჲ,
როგორ დაქალდი!

შენ ჩემი გწამს და
რადგან კვლავ მეუარობ,
ამ სამოთხიდან
ხელით გაგუავდი.

21.11.2017წ.

შენ ავლავ ვახარა დარჩი..

(სამშობლოს)

ჩემსკენ იხრება ნამვი,
ზანზალაკები ქღერენ,
ეინვისგან სომ არ დასძრით,
სსივთა განფრქვევის მერე?!

ბაბუა ავსებს ფურცელს
და საჩუქრების ნუსხას;

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

სელს ბარს მოგკიდებ თუ ცელს,
დეკემბრის ეინვა მსუსხავს!..

სიზმარში მეკვლე არჩვით,
კართან დვას, ღვინოს ვუსხამ.
ვფიქრობ, წარსულში დავრჩი!..
ვიღვიძებ, ვგრძნობ, ვარ სულ სხვა!..

როგორც ზღაპარში დანი,
სამშობლოს ჰაერს ვსუნთქავ.
შენ კვლავ ჰატარა დარჩი!..
და მაინცა ხარ სულ სხვა.

2003-2017წწ.

* * *

მწვანეა —
როგორც ისრიმის
ანთება ფერთა გამებად,
წამება,
როცა ნისლივით
წინ უძძიმესი ღამეა...
მოქარავემულით —
ჯვარცმული,
საკუთარ სულის სამებად
გადაქცეული
მამულის,
იმედის
გ ა მ ო წ ა მ ე ბ ა .

14.06.2005წ.

ოსკვ ხმაურობს

(ზაატა სააკაძეს)

ეთხოვთ ჩვენ მიწა-წყალს მოკავლათ თვალი,
თონეში ალი,
ზღვისპირას ქალი,
უანწში ღვინო და...
ბავუში ტირიდა;
ის თავის სიკვდილს არა ჩიოდა.
სამშობლოს გამო გული სტკიოდა.
გრძნობის ლაგამი,
სრულად მიუშვი,
მტერთან თამამი
ბრძოლის ნიმუშით.
— ტალღები ზღვაში,
კახელი ზვარში,
ფარასთან თუში,
— სამ-შობ-ლო!..
ისევ ხმაურობს გულში.

2003წ.

* * *

მარტო მტირალი,
ვლოცავ მათ მომგონს,
ფიქრნი კვეთავენ
ქალაქებს, სოფლებს...

ვერცერთი ქალის,
ვერცერთი გოგოს,
სახე მკვეთრად ვერ
დავიმანსოვრე!

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

„კარგი ლექსივით
დამამახსოვრდა
ყოველი ნაკუთი
შენი სახისა...“

შენი ღიმილი
მომწონდა უფრო;
ნეტავი ერთხელ
კიდევ მაღიწნა“¹.

1980-2017წწ.

შენ ჰეჰარობ სულ სხვას

(ემღვინება საქართველოდან წასულ ემიგრანტებს)

შენი ღიმილი
მართობს და მნუსხავს
და ახალისებს
ირველივ გარემოს!..

ერთად ვივლიდით,
შენ ჰეჰარობ სულ სხვას,
გამირბი ისევ
გარე-გარეო.

ზღვების იქითა
საზღვარგ არეთი

რამ შეგაუვარა
ასე ძალიან?!

¹ შენიშვნა: ბრტყალებში მოთავსებული სტროფები დავწერე 1980 წელს.

დავდნი ფიქრით და
დღესაც ღამედ ვთვლი,
გკლოვობს ქვეყანაც,
მწუსრის ზარია.

მუხა „გიჟივით“,
საზღვართან მოვა,
საქმეს ვინ ჩაწნავს
ღობით მცოცავით?!

ჩიტთა კიუჟივი,
ამძაფრებს გლოვას,
არც მკვდარი ჩანსარ
და არც ცოცხალი.

აღარ შრიალებს
ნორჩი ჭადარი;
მანც სალაში
უსმო ჭადარო!..

ჩაწნს ატრიალებს
ღრო და სად არის,
სსნა რომ არავინ
აღარ დაგვიზაროს?!

შრიალებს ხე და
ვიგრძენი შვება,
მაგრამ რთულია
ვალზე კვლავ ვალი!..

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

თვალნათლივ უხედავ,
როგორ იძლება
ორსართულიან
დიდ სახლის კვალი.

ვამბობ გლესურად:
„მოწბის არაგვი!“
ასე არა ვთქვი,
ისე არ მითქვამს.

რომ ძველებურად
მოწბის არაგვი, -
ტანჯვით და დაგვით
სახელს გაუთქვამ!

ღვთის ფიცში ვკარგავ,
ლექსებს გვარინს,
ლექსებს გვარინს
ვქარგავ ამ დილით.

ეს ვიცი კარგად, —
არ მინარია,
არ მინარია
ტრფობის სიკვდილი.

გრძნობა ბავშვური
გადამავიწედა, —
ანაღვანრდული
კვლავ ქუსს ჯერ ეს სმა;

მტრის შესაშური
გავუიდე მიწა,
მან დამწვა გული
და ბანკის სესხმა.

ნეტავ, ეს ეოფა,
თუა სიბერე?!
შრომის სიმღერით
ანლაც მოვდუნდი...

ჯიში ემენობა
ჯიშზე და მეზე,
ქღერენ სიმები
ანალმოდური.

კვლავ ამერიას
ფიქრში ნაღველი,
ისევ მოვიდა
ტრფობა მალული.

წუსს ამერიკაც,
მრავლისმნახველი
და შენ შორიდან
ვიყვარს მამული...

12.04.2017წ.

ეს სიმღერები წარმოგიჩინა

დღეს მას მე იმგვარ
სიმღერას მივწერ,
თქვენთან ნამძობი
დაუჩხები მარად!..

როგორც ემიგრანტს,
სამშობლო მიწვევს,
გულით ნაგრძობი
სიტყვების ძალა.

ტირის გორი და
გვარის სამოყვრომ,
ლამის ხელები
ცრემლით დამბანოს;

მანც მგონია,
ჩვენი სამშობლო
ცა და ხმელეთი
დაუსაბამო.

„შენთან ვიქნები,
ხელს ვერ შეგახებ,
სატრფოვ, მითხარი
სიტყვა კეთილი“.

(ჩემი ფიქრები
ქვეყნის შესახებ,
მეგლივით არის
გამოკვეთილი).

„ბედნიერებით
ვერ მოვიხრდილეთ
ცა, შენ ცარგვალით
ბურჯად გვედქი.

ეს სიძღვრები
წარმოვიჩინე,
როგორც მრავალი
ლექსის შედეგი“.

10.06.2017წ.

* * *

(ზარდიაშვილი ი.ი. !!!)

სიტყვა ვეძებოთ!..
კვლავ ტკბილქართულად,
ხმები ეტრფიან
ძველ ექოს, ექოს...

ეს, ზოეტებო,
საქმე გართულდა,
რითმის სეტიალს
ბოლო მოედო!

ერთხელ ნანატრი
შეკრება გვექონდა;
მაშინ სამთარი
იყო ძალაში.

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

მერე სომ მარტის
მზე ეტრფის ქორფა,
მდელოს და მთაში
კოკორ ვარდს არ შლის?!

ცამდე ასული
გულში მასილით,
კვლავ მენატრება
ვარდი გაშლილი...

ჩემი წარსული,
დგას თავდანწილი
და მიცნეს მტრებმა
— წარდიაშვილი ი.ი.!!!

27.07.2017წ.

* * *

(იეთიმ გურჯის წიგნი)

სიმღერებით, აწმეოსი
და მომავლის მიზნებით,
ცრემლი უნდა დავღვარო,
შენ კი მაინც არ შედრკე,
მწუნარების სიგრძით.

სასიმღერო განწეობის,
ლექის წერის მიგნების
ნიჭს — შენ ჩუქნი მაღალო,
ღმერთო — და შენ აშენებ
სულებს, ქართულ სიბრძნით!..

შემოვიტან რაღაც წველილს,
ლექსთა ჩამორიგებით
და ჩემ „ტანო-ტატანო“-ს
სელში შემოგაჩეჩებ,
რომ მოვივა რივი...

ჩემს სიმღერით გარდაცვლილ
სოსო ზაზას² წიგნების
ძლიერ მცირე კატალოგს,
ვით ქალს — თმები ამშვენებს
იეთიმ გურჯის წიგნი.

ასო-ასო დამარცვლილ,
რითმით გზას მივიგნებდი...
გრძნობამ უნდა დამღალოს,
ლექსი რომ დამიმშვენოს,
ვით მოკრივემ რინგი...

ჩემს სიმღერით გარდაცვლილ
სოსო ზაზას წიგნების,
ძლიერ მცირე კატალოგს,
ვით ქალს თმები, ამშვენებს
იეთიმ გურჯის წიგნი.

2003-2017წწ.

2 შენიშვნა: - სოსო პაპა – მამაჩემის, ირაკლის მამა; სოსო ნიკოს ძე ზარდიაშვილი – სოფ. გურჯაანის ლევან მუღალაშვილის სახელობის ხალხური სიმღერების გუნდის სოლისტი, მამაჩემი ამ გუნდის ლობობარი იყო.

ქართული ჰაზი

მთვარის შუქზე
ანთებული ჩირაღდნებით,
ერთად ვუმსგოთ
თეთრი ღვინით გატაცებას...

აღიონზე
კვლავ შენს მუსლებს მივადგები;
გაიოცებ,
მარცვალ-მარცვალ მატან მცნებას,

რომ შენა ხარ
მინდვრის ეშხი და ღვთის გემო,
ზღვებს შევლანაჲ,
სისხლთან ერთად დულხარ წვენიტ.

შენთან მარშიტ
დაისს მინდა შევეგებო,
მნელ სიზმარში
ზოჲსიის მწვერვალს ვწვდები!

ორევიან
ნაოცნებარ ქალებივით:
-ი-ვერი-ააა!
ხმებს ფრინველთა გუნდი ეივის;
ხმები ტკბილი
სიზმრებშიაჲც თუ ვერ ვიგრძენ,
ყოველ დილიტ
ველარ ვხვდები რუსთველის ძეგლს.

2003-2017წწ.

* * *

ვუღძვენ ოდა,
რაც მესმოდა,
ანლა ცოდვად მიფიქსირებს სმენა,
ლექსის მსგავსი თითო ზწკარით
(ვით მაისში ბოლო ზარით),
ჩახუტებულ სხეულების ფრენას!..
— მოწკრიალე სასმისებით,
ზამთრებშიაც მაისებით
ძლივს ამოდგმულ დიდოსტატურ ენას!
2003-2017წწ.

(ეს სიუვარული შემომატოვა)
(ვუძღვნი ჩემ ცოლს — ქუქუნა ნიკოლაშვილს)

გრძნობა ვადარჩა
(ჩემი), მეძებენ
და ეს მიზანიც
ვანცდამ მოთოვა.

თოვლი აღარ ჩანს,
ორგულივ ქედებზე
და ლამის არი
აქ ჩამოთოვა.

მე გამოვცემდი
ლექსზე ბალადანს,
მაგრამ მაქვს რთული
გზა და მარტო ვარ.

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

ჩემი ოცნების
ქალი გაქნა და
ეს სიუვარული
შემომატოვა.

24.06.2017წ.

ასე არავინ მყვარებია

მსეს შეევედრა
თოვლი და დადნა;
წელს ზღვის მარლი
ვერ დამწვაეს ხელებს.

ამას შესევედრა
არ ერქვა, რადგან
ძველ სიზმარით,
წინ გამიელვე.

დარდმა დამადნო,
ტრფობის რიგია,
დამკივის, ვიდრე
მზის მიკიოტი;

სხვა დროს არანდროს
არ გამიგია,
დღეს ვერ გავიგე
სად მიდიოდი.

გრძნობის მარაგი,
ამყავს ვნებიან

სარისსში ვიძენ
შენ, სანატრელო.

ასე არავინ
არ მუყარებია,
მაგრამ ღმერთი, ძე,
ან საქართველო!“

07.07.2017წ.

ნაწილი მეორე

**ვერვის ვანდობა მე პენს ბროფობას
(სამშობლოს)**

ვეტრფი ავ-კარგს —
რაც ჩვენია,
მწარეა თუ
სულდამტკბარი.

სიტყვა ნაქარგს
მიჩვენია,
ზღვის ლურჯ სართულს
მღვრიე მტკვარი.

მოაქვს აისს,
თავქარიანს,
სიანკარე
ანლებური.

სითბო მანც
მთაუარია,
გულის კარებს
ვალე გულით.

სალამოა,
ცის ნამს ველი;
არ მაცლიან
დავტებე ხილვით.

საამოა,
მომხიბვლელი —
ოთხმარცვლიან
რითმის სიბლი.

ფრენით ავალ,
ცამდე სულით,
როგორც ფიფქი
ქრება სევდა.

შენითა ვარ
მონუსსული,
შენსე ფიქრში
დამათენდა.

სშირად ამ დროს,
ფიქრთა თოვა,
კვლავ მტანჯავს და
მაშინ ვდნები.

ვერვის ვანდობ
მე შენს ტრფობას,
დავხატავ და
დავმშვიდდები.

ციდან, რცა
მომდის მუხა
და ვისახავ
ზღაპრულ მიზნებს.

გულში გლოცავ
ლექსით მუდამ,
ვეძებ ახალ
ტრფობის მიზნებს.

ლხინს განარებთ,
ვერც ტბით-ლიხით,
ვერ შეიტყობთ
ვერც მდინარით.

თუ აქამდე
ცა თბილისის,
რატომ იყო
სევდიანი.

რცა გაიღო
სისხლი „სიტყვა“-მ
ჩვენთვის დღემდე
რთველი რთველობს!..

გთხოვთ, გამიგოთ,
რატომ მიუვარს
უფლის შემდეგ
სა-ქარ-თვე-ლო“

07.08.2017წ.

... რომ ერთი ნაჩითხვით გიბრახა

წელს — ივლისს,
მზის სხივი
ლამაზი,
თიბათვის
მეგონა
ფერით და...
წერილი,
ლექსივით
ღრმა აზრის,
მივარტვი
მეგობარ
ფერიას.
ვით ცოდნა
შესაშურ
ტირილში
გავცვალა
შეწირულ
ოფლით და...
იცოდა
ბავშვური
ღიმილის
განცდა, რომ

ჩემ მწიბ სუელს
ჰყოფნიდა.
და გეტყვით
ამ კითხვის
აღი-კვალს,
მოგონილს
ერთგვარო
იგავის,
რომ ერთი
წაკითხვით
გაიკვებ,
როგორი
მედგარიც
ვიყავი.

11.08.2017წ.

* * *

როგორც ხმები დაირების,
„ლავე“³ ზანას შაირებიც
მიწედა, ლექსად გამობრწყინდა,
სულ სხვადანსხვანაირებით.

მიმშვენებენ, ვით გმირები,
მხარს სიმღერის ქვითკირებიც,

3 შენიშვნა: ლავე პაპა – დედაჩემის, ნათელა ივანეს ასულის მამა – ივანე ილიას ძე აბესაძე. გურჯაანის რაიონის სოფ. ჭერემის ერთ-ერთი თავკაცი „სტალინის დროს“. მისი ხელმძღვანელობით გადაასახლეს ეს სოფელი გარდაბნის რაიონში – გამარჯვებაში.

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

ვარ თვითგანსჯის სუბიექტი,
ობიექტურ ზიკირების.

* * *

წუაროს სადარბი
გრძნობის ლივლივი,
ვით სსეულს ვნებულს,
სულისგან ნაემევს.

ქამი აღმდგარბი
ღვთის სურვილივით,
ტაბუდადებულ
მეგლებს შეარყევს.

2005წ.

* * *

სან რომ მჭადი მიევარს,
განა იმ მჭადსეა?
გენის უხილავი გზები გამივლია,
გვარით ქართლისა ვარ,
კანთა მიწაზე ვარ,
ჩემი გაეღვება ლექსის ღიმილია.
ჩემში იმერული სისხლის სიჭარბეა,
სისხლში ქუთაისურ სულის ეივილია!

2005წ.

... მაგრამ სხვა არის მაინც მთავარი

ჯერ იმისი
დადგა. ტირიან,
მზის წინ მთა არის!
რის ანისა?!

დედათბილისი
მუდამ ტკბილია,
მაგრამ მთავარი
ქუთაისია!

კვლავ შემობრუნდა
ჩემსკენ მზიანი
ღრუ, წინ ზღვა არის
და ანისა!

ბათუმი მუდამ
ლამაზი არის,
მაგრამ მთავარი ქუთაისია!

აქეთ ზღვა არის,
იქით მთა არის
და უწინ გორიც
გამოვიტორე.

მაგრამ სხვა არის
მანაც მთავარი
(უფრო წინმდგომი),
ჩემი სიმდიდრე.

31.03.2018წ. ბათუმი

ჰვლავ გავასხინდა შენი ღიმილი

(ვუძღვნი მ.პ.-ს)

ჩემგან შორს შენ და —
ნეტავ ვინ ივლით?!
ჩვენს კარგ და-ძმობას
უძღვებს გიტარა...
კვლავ გამასხნედა
შენი ღიმილი
და ჩემმა გრძნობამ
გამოიღარა.

არ ჩანს ღრუბლები,
გალობს ნიბლია.
და აღარ მინდა
ისევ გაწვიმდეს.

უცხო უბნებიც
შემომივლია
და დრო გაფრინდა;
დგას ტრფობით წვის დღე.

მოაწედა მინებს
ძვეთრი ნათელი;
ფიქრთა ჯარები
მიჰყავს სრულიად,
რომ ათბობს ბინებს
ღამის გათევით,
მიუკარები
სიუვარულია.

24.03.2018წ. ბათუმი

* * *

სიტყვის ეანაა
— და თუ გრძნობით გსურს თავგანწირვა,
იმღერებ ურმულს,
ვით ლაბა ხარს ჩანსუტებული?!

ეს ქვეყანაა,
სადაც უნდა იქცე არწივად,
ბაძავდე ბუღბუღს
დროებითად დასუსტებული.

2003წ.

ქართული ქალი

ძვირფასი ქნართ
ჩემს გულისთქმას კარს რომ უღებდა,
„ქართველი ქალი,
— ამ ღირსებას ბევრმა უმღერა“⁴.
ნაზმა, ფერმკრთალმაც
შემლო ბევრი სევდის ატანა...
„ქართველი ქალი,
— ეს ღირსება ბევრმა ატარა“.
ტუჩს ზემოთ ხაღით⁵ —
სიღამაზე მსურს, რომ ვიგლოგო.
„ქართველი ქალი,
— ზოფიის ეშხის სიმბოლო“.
დამწვა იმ ძალით,

4 ბრტყალებში მოთავსებული სტრიქონები დაეწერე 1979 წელს თბილისში.

5 ვგულისხმობ ცნობილ მსახიობს ნატო ვანხაძეს.

ვერვის ვანლობ მე შენ ტრფობას

ვით ზენიტის მზე მწუავს თაკარა...

„ქართველი ქალი,

— სულთ წმინდა — წყარო ანკარა“.

1979-2017წწ. თბილისი-გურჯაანი

* * *

დრო, წინმავალი

წლის ურემია.

კვლავ ვადგენ სიას

იმ დღეებისას.

სიბრძნის მარცვალი,

რომ ურევიან

და მით დირსიან

ეურადღებისა.

ჩამონათვალი

ბრწეინავს მედღებად,

მუხის ფიცლით

ჩუმით და ნელით.

და თუ ვარსკვლავი

ვარსკვლავს ედრება,

ღმერთი იცინის,

მათი შემქმნელი.

2004-2017წწ.

შავი ყვავილი
(ანუ ზოგჯერ ლადო ასათიანს)

ტკბილი სიტყვის გალა და
საფერავით ტიკია,
(ჩემთვის) გამოგზავნილი
ნაცნობ გალაქტიკიდან.

ფიროსმანის დუქანი,
ლადოს ნორჩი ჭადარი,
შემოდგომა მსუქანი,
ვით რუსთველის ზღაპარი...

(მინანერის მაგიერ რითმისთვის):

რითმისათვის მეჯვრისხევეს
ვკითხულობდი ამ დილით...
კვლავ უვაჟილთა მეჯლისზე
ბრწყინავს შავი უვაჟილი.

2004წ.

რომ ჰოჯია არ უნდა მოჰყავს..
(ვუძღვნი მ.ბ.-ს)

არაფერს ითხოვს
მკუდრი შენობა,
ირგვლივ სულ ლურჯი
მწვანე ფონია.

შენ აქ სარ თითქოს
და უშენობა,
მუხის საუნჯის
გრამაფონია.

ესლა არ უნდა
გადაგუწვიო...
რაც დავისახე
მივადწევ ალბათ;

ისევ დამუნჯდა
მუხების ხვითო,
შენს ლამაზ სახეს
დაჰკრა მზის ალმა.

ვაქებ შენს ნათქვამს,
რომ მოგისიო
მრავალი გოგოს
კეთილი შური.

და ვხედავ ნათლად,
ვით კავკასიონს,
შენს სახეს როგორ
ასდის აღმური.

იქ, სინას მთაზე
სსივი დაბრუნდა;
აქ მოელიან
ეს გზა დამოკლდეს;

რომ სილამაზემ
იცოცხლოს უნდა;
რომ ჰოესია
არ უნდა მოკვდეს!..

30.06.2016წ.

რავოლუცია ხავეროვან ვარლახით

დილა იყო საამური,
გაეხვია დარი ალში.
ანძაურდა სალამური,
როგორც თერგი დარიალში.

სად მტკვარი და სად ამური,
სად ცეკვა და ჯარის მარში?
იმ საშინლად უამური
დღის ფრაგმენტებს მაინც არ შლის!

* * *

ფიცი, იმ ღამეს დადებული,
ვით ვარდსე ძემვი,
გშირული ცეკვაც,
დღეს, წარსულში
თუ იძირება,
მომავლის შუქი
ჩაუგებელ ხმალივით ებრძვის,
ანერებს მრავალ
გადაუსდელ შურისძიებას!

2003წ.

აქოს აქო

განაფსულსე ევავილების ბულია,
ზაფსულში კი — მზის სსივების ზღაპარი,
შემოდგომის წვიმებს გადაუღია
და სამთარი მოსათოყად მზად არის!

საქართველოს ბუნებაა ასეთი;
წლებს გვინატავს ნაირ-ნაირ ფერებად...
ბრძოლის ექოს პირველობა კანეთში
ირეკლება ძველ ხალხურ სიმღერებად!

2005წ.

ვაზი ისტუმრებს ვალუას..

(ემღვნება ზოეტ გივი გეგეჭკორს)

შენი სულის ხმაც მეოფნის,
ვიდგე მშრომელთა მხარეს;
დღეს გაუმარჯოს — ოფლის
ღვრით მოპოვებულ ხვალეს!
ვით ჭია თუთის ფოთლის
თეთრდება არემარე,
ცაცხვთან იცლება ბოთლი —
ვაზი ისტუმრებს ვალუებს!..

2005წ.

* * *

ღვთის აღმასებო,
არ მოგწეინდათ გონებით თველმა?!
თქვენი ვალია
განთიადის სოტბა — ზეიმი.

თუ არ არსებობს
ნაღდი გრძნობის დოკმა, ან ლემა,
სომ ბრწეინვალება
სიუვარული მტკიცე ზენიტით!

2005წ.

* * *

უკვე თენდება!..
მწვერვალზეა შემოქმედება,
ვით თებერვალში
კვლავ რვიანის კულმინაცია.
სიტუვის კაცი ვარ,
კვლავ არავის არ ვრჩები ვალში.
მტრედი და შაშვი
ჩემს სიუვარულს ურმიდან ცლიან;
ეუელვან სვლის საშვი
ჩამომიგდეს ღრუბლიან ციდან,
ზარმაცი ბავშვის
სურვილივით სულ ერთი ციდა.

* * *

(ლექსიდან სიმღერამდე)

ქვეყნის ბედით⁶ ვლელავდეთ,
გვმუდეს გრძნობის ღრმა ძილი...
ლექსიდან სიმღერამდე
არის ციდა მანძილი!..

6 ბედი (აქ) შემთხვევითი ხვედრი

ცოდა, ცოდა, ცოდა...
ცოდან, ცოდან, ცოდან...
ცრიდა, ცრიდა, ცრიდა...
ცირა, ცირა, ცირა!..

2005წ.

მუზა მოღისი (ნინო ჩხეიძეს)

ღამის შუქურად კვლავ ჩანს,
დამღლის სიმღერა ერთი,
ღამის ოცნებად დამჩნა
ამ დღის მოლოცვა შენთვის.

ახლა ვგულისხმობ იმ დღეს,
როცა ეთერში მღერო,
მალლა ისეთ კურსს ვიღებ,
რომ ცაზე ვწერ ამ წერტილს.

გავეურებ სევდის ქუჩას,
მაურეებს და არ უჩანს
ბოლო რითების ლოდინს,
მხოლოდ ეს მუზა მოღის!..

(მინანერის მაგიერ):

ვმღერ ჩამეს
შენს ნამღერს თავიდან:
„დღე-ღამე
რა უცებ გავიდა!..“

06.05.2017წ.

* * *

დღეს სიუვარული
ბინდმა დაფარა,
აღარ ასსივებს მზე.

გამითბო გული
ჩემმა ჰატარა
შექების სამიზნემ.

რომ მიუვარს ძლიერ
ნუთუ ეს არის
მთლად დასაგმობი ზნე,
რომ ვუცვლი იერს
სიტყვის ძლესავი
მგოსანი სახელმძნებს.

დღეს ჩემს მამულში
გულში ძალულს ვძლი,
სსვა სიუვარულის გზებს.

11.05.2017წ.

მეორე რაუნდი

... მაინც ვეძებ, როგორც ბავშვი დაეძებს
მეორე ბავშვს, კვლავ თამაშის ჟინით,
თითქოს უამირს შევეჭიდე და მეძვებს
ფესვებს ვუჩენ მძიმე ძალაუინით.

ვერვის ვანლობა მე შენ ტრფობას

დასაბეჭდად მიტანილი ლექსების
არდაბეჭდვით გამოწვეულ მარცხით;
ფიქრობ, ლექსის წერას მთლად დავეხსნები,
დავივიწყებ სიზმარით განცდილს.

მეჩვენება, რომ მივდივარ სწორ გზაზე,
ვით რონოდა⁷ მიუყვება რელსებს,
თითქოს ციდან საგანგებოდ მომგზავნეს,
მოხანვევთან ისევ ვეძებ ლექსებს...

კვლავ აფფრინდი, კვლავ სიტყვები მოვკრიფე,
ვერ ავიღებ ამ დროს ტაიმ-აუტს,
ან ვით ბრძოლა გამოვლილი მოკრივე
დაველოდო მის მეორე რაუნდს!

2003წ.

ბულბული დაფრინავს სინაზის სიბართლად

გული რომ მიმვარდეს
შენზე, გაქვს ისეთი
მხერა და დაფნიდან
სსივივით მიქრები.

რომ უფრო მიეპარდე,
რად მინდა მიზეზი,
ისედაც დაფრინავ
ზეცაში ფიქრებით.

7 რონოდა – ვაგონი, რომელიც უცხოურია, კონსტანტინე გამ-
სახურდიამ რონოდა უწოდა; ომარ გოჩეღლაშვილი – „ლექსის
წერას რა უნდა“.

გული რომ მიმვარდეს
შენსე, გაქვს ისეთი
სიბლი და დაფნიდან
გამოკრთა სინათლე.

რომ უფრო მიუვარდე,
რად მინდა მიზეზი,
ბუღბული დაფრინავს
სინაზის სიძარბულედ.

17.01.2018წ.

სიყვარულს ისეთს მივიღებ გულით

... ნაცნობ ღობესთან,
ქარი გათელავს
და ისევ ესვრის
მრავალ გირჩს იებს...

სმა შემომესმა,
თითქოს გათენდა...
შენი რომ შესმის,
ამოვირჩიე!

ძეგლი ჩემ მიზნებს
აქვთ აგებული,
ზოტს სხვა განა
სჭირდება რამე?!

სიყვარულს ისეთს
მივიღებ გულით,

ვერვის ვანლობ მე შენ ტრფობას

თუ მთელ ქვეყანას
უნათებს ღამეს!

ახალი გრძნობა
გულის ეჭიდება.
ამოდის მსე და
ქრება მიწნები.

სულიერ ბრძოლას
ახლა სჭირდება,
შელამაწყება
აფორიშქებით.

23.01.2018წ.

სიყალბის ხარისხი

ქარიშხლად იქეც და დამიბერე,
ზამთრის ნიაჟო, გადანახედთან!..
გახაფსულივით მოსჩანს სიბერე
და ვით ჭაბუკურ გულის განედნად.

უსამართლობის ტვირთს მსრებით ვზიდავ
და ხმა დაფდაფებს ღვთიურ დაირის,
მპულს გადანეგვა სიმართლის გზიდან
და მითუმეტეს მრავალნაირი...

ცრეუ სილამაზის, ვითომდა ნაზი,
იღიმის ხალხი ჯიუტი ჯიშის...
სიყალბის ხარისხს ამრავლებს შიში.

2005წ.

ნაწილი მესამე

(მაც) ჩამ გზას მივიწყლავი..
(სამშობლოს)

სსვა სატრფო სად არის?!
(შენ გეტრფი, სსვას — არა!)
გზას ტურფა ასულის
სმით გაგიალმასებ.

სიმღერის საბაბის
უბადლო მასალა
ლოდინში გასული,
წლებიდან კაშკაშებს!

ვსეიმობ არმოცდას
ნანატრი წუთებით
და უფრო ვმოძრები
ჩემს ბავშვურ ბილიკებს.

მსმენელი გაოცდა
ეველა და ვმწუსრდები,
რომ მოსნის ორდენი
ასეთ დროს მივიღე.

როგორც დიდ გამოცდას,
შევტრფოდი წუსელის,
განცდების შოლტებით
ასახულ მიმიკებს.

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

მივალწევ სამოცს და
გაისად ნუ ელით
ზომას; ბოდვებით
(მეც) ჩემს გზას მივიკვლევი!..

03.02.2018წ.

ჩემ სულით დავაქვს გულმოდგინება (ჩემ მასწავლებელს ჯუმბერ ჯაფარიძეს)

ისეთს ვიცნობ სილს,
რომ ჩემს ნდობაზე
უანად ვიძვიდუ
იმედად სვალის...
ჩემი სიცოცხლის
შემოდგომაზე
მსურს ერთხელ კიდევ
გნანო ცოცხალი.

ზოგჯერ დიდ ამაგს,
მოსდევს დიდება
(მე მწამს დიდება
დაცემის მერე).

ჩემ სულით დამაქვს
გულმოდგინება,
როგორც ვლინდება,
ისე ვიჯერებ.

მისნის და მისნის
სელი დაგეავდი
და ღმერთს თაყვანი
ვუძღვენ ამ წლიდან.

ჰატევს, ხარისხში
ისე აუვანილს,
გრძნობის აკვანი
რომ დააწიან.

03.02.2018წ.

უასრულო ფინალი

დროა აღელვების,
თუთრ ვარსკვლავთა ცვენის...
ბობოქარი ზღვები
მანსოვს გადმოცემით.

და ლხინის ზღვარს ზემოთ
ნაღველია მწვავე;
სიუვარულის ზღვებო,
გზა გაქვთ მარადმწვანე!

და „სინდისი მძიმე“
ცხადს გვიხატავს სიზმრად,
ტრფობის თუთრი მძივი
იღებება მზისფრად.

და მნელია ჩასწვდე
ანეთ ტრფობის სიღრმეს...
ექოს ექოს მანწვდის

შორეული სიერმე.

და ვიშორებ ნიღაბს,
როგორც ბავშვურ ღიმილს;
„მეცხრე ცაზე ვიღაც
ვარსკვლავით ღვივის“.

გასდევს მთების ჩრდილად
თეთრ ზოლს მკვეთრი კადრი,
რომ შევიგრძნოთ დილა
ნამდვილ გრძნობის ყადრით.

და ზამთრები გრძელი,
ზაფხულები მოკლე,
ჩემს გულში რომ ძნელი
სიუვარული მოკლეს.

კვლავ ვწერ ქართულ თემზე
უსასრულო ფინალს...
ბრწეინვალებას მთებზე
დაუდია ბინა;

ვამწეურებ ვნებულ
ნორჩ ვანების ღელვას!..
ახლადგათენებულ
საუკუნის დღეა.

2006წ.

ძლიერ ახლოა მიზნის ფინალი
(გუძღვნი მ.პ.-ს)

მზის სიბლი ისევ
სულმა იტვირთა,
ფერმკრთალად ღებავს
გრძნობის ნარჩენებს.

სიუვარულისკენ
გული ილტვის და
კვლავ უურბდებას
შენსე ვახერებ.

სამოსახლოა
მუზა — მფრინავი;
სულის დაცემა
სიტყვის არსს კვალავს;

ძლიერ ახლოა
მიზნის ფინალი
და აღტაცებას
ველარა ვძალავ.

29.05.2018წ.

მარიამი
(ხალხურ მოტივზე)

მღერას (მართლა)
ქართულს ველი

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

აღაზნიდან
გვარნიანის...

მომენატრა
ბათუმელი
ლაძაზი და
მარიაში.

უკეთესი
გოგო ვნახე,
წვიმს და გულში
დარნი არის.

უკეთ მესმის
როგორ არხევს
ყავილს (ნუშის)
სსვა ნიაფი.

გზმნობა ციღამ
დამიაშა,
ჩემ ლექსს ძალა
აღარ ჰქონდა.
ძლიერ წვიმდა.
მარიაშია
შემაფარა
თავის ქოლგას.

01.06.2018წ.

მე შენ მიუვარსარ მარადიულად!

სწორ გზით მიუვარსარ,
რომ არ დავეცე,
უფალს და შენ კი
ღვიძელ დად გიცანი.

მე შენ მიუვარსარ
და სხვას დავეცე;
სხვას — ჩემი ნეკნის
ძვალი ვინც არის.

გნატრობ ვით შორ — გორს
და ფიქრთა სხვავის
მარჯვს მიუვარსარ
მთისკენ მთიულად...

დავეცე როგორც
სამოთხის უვავილს.
მე შენ მიუვარსარ
მარადიულად!

07.06.2018წ.

ჩემი ოცნების სცენაზე ღვახარ!

რითმა — ქართულით
აქა მაქვს ბინა.
მხარეს ვეტრფოდი
სხვას რომელს, მზიანს.

შენთვის რომ გული
მეჩუქებინა,

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

რალას ვეტეოდი
ჩემს ზოეზიას?!

არაეისას ჰგავს
შენი ვრმნეული
გული, არ ცდები
ჩემს ტრიუმფს ნახავთ.

ცხოვრებისაგან
გზაანეული,
ჩემი ოცნების
სცენაზე დგახარ!

11.06.2018წ.

ღა გზაბია გარეკველი

სასიუვარულოდ
რომ ივზნებიან,
ლამაზდებიან
მთანი და ველნი...

წინ უსასრულო,
მორი გზები
და ვეზები
გაურკვეველი.

სიტუვაქართულობ,
დასწავს მზე იას
და ქარს ზე მიაქვს
დაუძლეველი.
ტრფობის სირთულე

და იგზნებთან,
ლამაზდებთან
მთან და ველნი...

იის გარეშე
შორი გზებია
და გეზებია
გაუკვეველი!

16.06.2018წ.

ბავშვური ჟინი ჩემი ბანძია

... რომ არ მანსოვდე,
ცოდან დამთოვეს,
ტკბილი ეიჟინით
ვარდთან ვარდობენ!..

აღაზასოდეს
არ მიმატოვეს
ბავშვური ჟინი
და სიმარტოვე!!!

დრო იყო ეინვის,
ტრფობისგან მზიან
ცას რომ ვნატრობდი,
ჩემთვის ჭერია!!!

ბავშვური ჟინი
ჩემი განძია
და სიმარტოვის
ჩემი ჯერია!

ვრჩები ჩემს დარდთან
და ალერსიან

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

შენს ხმას ვიკონებ
კვლავ თავდახრილი...

ზოეტი ვარ და
ჩემი ლექსია,
იპერობს მთა-გორებს
შემოძახილით!

21.06.2018წ.

ნაწილი მეოთხე

სხვა დანარჩენი რა უნდა მგზობნო?

(სამშობლოს)

მელოდიებით
გულს რომ ვიჭერებ,
ძროძის სიმწარით
სიტკბოს ვიძენ და,

კვლავ მელოდებს
როგორც სიბერე,
სუსტი სიმწვანის
გამოღვიძება.

დავკარგე ცოლი,
ვენახი, სახლი,
სადაც ვარ ჩემი
მოცილია ესე!..

შენც ველარ მცნობდი
ღვთიურ სიანლით,
სხვა დანარჩენი
რა უნდა მეგზობნო?!

01.07.2018წ.

* * *

ეს ცა მაქვს ჭერად,
არც მიწას ვფლობ და
ვნატრობ შევასწრო
ქართულ მტკვარს თვალი...

არავის სჯერა,
სამშობლოს ტრფობა
ცივ გულშიაც რომ
არ არის მკვდარი.

ეს ცა მაქვს ჭერად
და ვიპი შედეგს,
და ფიქრთა თოვა
იზრდება მადით...

არავის სჯერა,
სიცილის შემდეგ
ანეთ დიდ გლოვას
რომ ჰქვია დარდი.

ეს ცა მაქვს ჭერად,
არც ნაკვეთს ვფლობ და
შენც კვლავ გძია ხომ?!
დუღუნებს მტკვარი...

არავის სჯერა,
ღვთიური ტრფობა
ცივ გულშიაც რომ
არ არის მკვდარი.

13.07.2018წ.

გამასკანღაბა შენი აგაგი

იქედი სვალის
ანსაით ან ჩანს.
შენში ვსედავდი
ჩემ სატრფოს სურათს;

ღრმა ტრფობის კვალდი
ქალღღზე დარჩა,
გრძნობა (შენამდი)
ამოიწურა.

წარსულს ან ვნანობ,
ღრო ან მაშინებს,
აწყო მშვენდება
გრძნობის მარაგით.

ჩემ სიმღერას რომ
იმღერებს ვინმე,
გამასსენდება
შენი ამაგი.

14.07.2018წ.

(მინანერის მაგიერ):

ანლა სარ ქალი,
სასით — ქალთა მზე;
სიზმრად ვსედავდი
(შენ) ჩემს ქალწულად...

ღრმა ტრფობის კვალი
დაჩნა ქალღაღსე,
ტრფობა (შენღამი)
ამოიწურა.

„ზარდია“

.. ბაზინ უღღა ჰოეზიით მოთოჰვა

ვერ შევაქეშე შეღამებს,
ვერც სისხამს,
ფიქრთა გროჰამ თუ ციღან არ
მოთოჰვა...
ზუსტად, როცა სიეჰარული
ფრთებს ისხამს,
მაშინ უნღა ჰოეზიით
მოთოჰვა!

ლექს ვიეენებ, როგორც სსეები
ვალიდოლს,
გულს მიღეღეებს გაზაფსუღის
სიმწვანე...
ჰოეზიამ კვღავ უნღა
ამარდოს
სიეჰარულით მოსაღოდნელ
სიმწარეს.

მე ამის მეტს სიეჰარული
რას მომცემს,
(ვერ ვანამებ ვერვის სოტბა
ოდებით...)

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

მძაფრ სიუვარულს სილამაწით
გადმოვცემ,
როგორც სიბრძნეს დიდი ზღაპრის
მოდელოთ.

ეს არ არის სიტუვა როგორც
სუფრისა,
ან ცხოვრება უმწიკვლოს და
აღაღის;
ზოესია — არის მხოლოდ უფლისა!
ზოესია — არავისი
არ არის.

25.07.2018წ.

საზვილთაზვილო არაზი

ბეკრები იქცნენ ხმებად,
სითბოს აფრქვევენ უხვად,
მწირ ნიადგზე ხმება
თვით ფესვებმძლავრი მუნაც.

აღარ ხარხარებს მზეი
როგორც მემლილი მწირი...
კვლავ ვგრძნობ მომავლის ზეიმს
იების თავგანწირვით.

მიაფრიალებს ქნარი
ქართული სულის ლეჩაქს,
(სიღია ეკალ-ნართით,
გავდივარ გრძნობის ელჩად).

სიტყვა — მაწუსებს და მძულს —
ენის დალი და მური,
თითქოს უმატა მუნძულს
მთვარემ ავსილმა შურით.

შვლის ნუკრი ასცდა მიხანს,
ქარაფებისკენ ილტვის,
შეუძლებელს ვერ იზამს,
ვერც გულისნადებს იტყვის.

მტრედი დაეშვა ციდან,
ღუღუნებს შორიანლოს,
მტვერი დაედო წმინდან
მართალთა სავენახოს!

ვენახი კარგი უფრო
ამაზედ ვერსად ნახოთ
დაა ბუღბული უფროდ,
კლასიკა ვით უბახოდ!..

პოეზიის ხმის გრვინვას
დაეტეო ჩემი წვლილიც,
არანდროსაა გვიან
მადლი ხელგამოწვდილი.

ვერვინ გამოლევს გულში
ქართულად ტრფობის მარაცს,
გვამცნობს ევაგილი ნუშის
საშვილთამვილო არაკს!

2005წ.

ღა — შენი სახე სხვანაირია

ამ საკუთრებას
სხვა აბა რა სჯობს!
რომ ამოდის მზე
და ვიწეებ ლხენას.

განსაკუთრებით
ღამით ვდარაჯობ,
ცამოწმენდილზე
აზრთა მოფრენას.

და გამეხარდა,
კოცნა მომინდა...
თვალეებს ვახელ და...
უცებ წახვედი.

ჩემგან შორს ხარ და
ჩემთან მოფრინდა
შენი სახე და
შენი სახელი.

ის დამეკარგა,
რასაც სულ ველი
და შევინახე,
რაც ადვილია.

გაფანტა ქარმა
ცაზე ღრუბელი
და — შენი სახე
სხვანაირია.

04.08.2018წ.

ყველა სანაჯარ ლაქსად იქცევა

რბ დაღამებს!
უნდა გავერთო.
შენთან ჩანვევინაც
მსურდა, იქ წეკვანც...

თუ სადმე რამე
გვექონდა საერთო,
ეველა შემთხვევა
ლექსად იქცევა.

მთვარიან ღამეს
ვის აუგია
ძეგლი, ანუ კვლავ
ტრფობა იცვლება.

თუ სადმე რამე
გვისაუბრია,
ეველა სანუკვარ
ლექსად იქცევა.

08.08.2018წ.

გულს გადავუშლი ყველას სამ ბოვად!..

ოცნებით სულ ცნას
შეხარია, ჰო — და
გულს გადავუშლი
ეველას სამ ბოვად!..

სიტყვები თუმცა არ
დამამანსოვრდა,

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

მაგრამ ჩემ სულში
კვალი დატოვა.

უკვე არის მზად
წიგნი ზატარა!
გულს გადაუშლი,
ეველას — მაქვს ვალი.

ოდრო-ოდრო გზამ
შორს ვერ მატარა,
მაგრამ ჩემ სულში
დატოვა კვალი.

08.08.2018წ.

ღმერთმა ჯილდოდ გადმოგვა

სამშობლოს დავსატავ ედემად,
ლექსების რეკლამას ვეწევი...
თვალეების საცხივით ედება
მაყვალი, რომც დახვდეს ეწერი...

ვით, „ზროსპექტზე“, ჩაკონა
შელებილი ტუჩებით,
ღმერთმა ჯილდოდ გადმომცა
ოდრო-ოდრო ქუჩებით!..

2005წ.

... ჩვენს, გზობლიურო მიწაში

ვჩიქნით მუშა თუ გლეხი,
ისე, ვით ჭიან-მატლი,

ჰგავს ჩამოვარდნას მესის,
დაკარგვა მისი ადლის.

მიდი, ვადადგი ფენი,
ზომე სიგანე-სიგრძე!..
მიდი, ნაცადი სერხით
კვლავ მისი მადლი იგრძენ!..

მიდი, ეძებე ოქრო!..
მიდი, ეძებე ვერცხლი!..
კარზე ჟანგიან ბოქლომს
რკინის კანონით შევცვლით;

სანამ შორი-შორთ შერთავდნენ...
ღრმა სიუვარული ვით სწვავთ,
ისე ვავუძლოთ ერთმანეთს,
ჩვენც, მშობლიურო მიწავ!

2005წ.

სინდისის ჯარია

არ არის ადვილი
მოძებნა ფრაზების,
რითმების მიგნება
საქმეა ოსტატის...

დამიგეს ამ დილით,
გზის ფიანდასები
და ვიდწვი იქნება,
ვამიგეთ ცოტათი.

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

ვით სელგამოწვდილნი,
ქოხოზა ვანები,
დგანან და ფიქრებმა
მამსილეს — ვცოდავდი...

დამიგეს ამ დილით,
გზის ფიანდასები
და ვიდწვი, იქნება
გამიგეთ ცოტათი.

ვარსკვლავნი მღერინან,
ღრმა გრძნობის კვალს ვნატავ,
დახვდა დიდ ქარიშხალს
მძინარე კოცონი...

სინდისის ჯერია!
წარსულში გაფანტავს,
კვლავ მრავალ ქალის ხმას,
მძვინვარე კონტროლი.

01.09.2018წ.

იბელს გრძნობაზე აი არ ვამყარებ!

შენ შემავარე
ტრფობის ბილიკი,
ახლა რომელსეც
სსვებსაც მავარებ...

გრძნობებს ვამყარებ
(ხემსას) ჰირიქით —

იმედს გრძნობებზე
კი არ ვამყარებ!

შენდამი გრძნობის
სიმძიმის ძალა
მელოდიების
საზღაურს უდრის.

ყოველთვის გცნობდი,
შენ ასეთ ქალად
და ველოდები,
სიყვარულს მუდმივს.

03.09.2018წ.

და ოღითგანვე სულ ასე იყო!

ეს დაფარული
გრძნობაა წმინდა,
ამ განახლებაში
გადამყავს ნებით.

სხვის სიყვარული
ისე მოფრინდა,
რომ დროა შენი
გადაყვარების.

დღეებმა განვლეს,
შენ ტრფობამ მიხმო,
სანამ სხვის ფარულ
გრძნობებს ვნახავდი...

ვერვის ვანდობ მე შენ ტრფობას

და ოდითგანვე
სულ ასე იყო!
რომ ძველ სიუვარულს
მოსდეეს ახალი.

03.09.2018წ.

ვერ ოვთვი ჩივი ადგილი

(ხალსურ მოტივებზე)

დაიუვავილეს ფიქრებმა,
მამკობენ ლამაზ ნამდერით,
დიდ ზოესიად იქმნება
ზატარბ ტრფობის ნალველი.

მუის ფიფქები მათოვენ
და ვეწამები ამ თოვას,
თითქოს ქალიშვილს ვათსოვენ
და მნელი არის დათმობა.

მკოსნები ლექსებს მიქებენ,
ჩემს მრავალ ზღანრულ ოცნებას...
მზე აბრჭყვიალებს მთის ქედებს,
მთა თოვლით რომ იმოსება.

ჩემი მზე ქებით შევმოსე,
მოვიკალ გულის წადილი,
ვერ ვენდე მხატვრებს, ვერც მკოსნებს,
ვერ დაუთმე ჩემი ადგილი.

08.09.2018წ.

მაშ, ის დაისი რის დაისია?

ვიღწვი ასე, რომ
შენით შენება
მიზნის დასახვა,
ეს გზა ძველია!..

მუდამ არსებობს
მშვენიერება,
მაგრამ დანახვა
ზოგჯერ მნელია.

მოგხიბლავ ერთ
თუ ღელავ ფრენით,
ვინ დამიდგინა
ცისკენ გზა ვიწრო?!

დავიწეე შენით,
სუეველაფერი
და როგორ გინდა
გადამავიწყო?!

ვსეიმობ შედეგს,
ზღვარს გადავედი;
მღერის ხმა ისმის
ტრფობის მისიად...

დაისის შემდეგ
თუ აისს ელი,
მაშ, ის დაისი
რის დაისია?!

25.09.2018წ

სარჩევი

ნაწილი პირველი

მე დავწერ წერილებს 4
ჩემს საქმეებზე აისახება! 5
შენ კვლავ პატარა დარჩი!.. 6
... მწვანეა — როგორც ისრიმის 7
ისევ ხმაურობს..... 8
... მარტო მტირალი..... 8
შენ ჰყვარობ სულ სხვას..... 9
ეს სიმღერები წარმოგიჩინე 13
... სიტყვა ვეძებოთ!.. 14
... სიმღერებით, აწმყოსი 15
ქართული ვაზი 17
... ვუღძვენ ოდა 17
ეს სიყვარული შემომატოვა 18
ასე არავინ მყვარებია..... 19

ნაწილი მეორე

ვერვის ვანდობ მე შენს ტრფობას..... 20
... რომ ერთი წაკითხვით გაირკვა 23
... როგორც ხმები დაირების..... 24
... წყაროს სადარი 25
... ხან რომ მჭადი მიყვარს 25
... მაგრამ სხვა არის მაინც მთავარი..... 26
კვლავ გამახსენდა შენი ღიმილი..... 27
... სიტყვის ყანაა..... 28
ქართველი ქალი..... 28
... დრო, წინმავალი 29
შავი ყვავილი 30
რომ ჰოეზია არ უნდა მოკვდეს!..... 30
რევოლუცია ხავერდოვან ვარდებით..... 32
ექოს ექო 33
ვაზი ისტუმრებს ვალებს!..... 33
... ღვთის აღმასებო 33
... უკვე თენდება!.. 34

მუზა მოდის! 35
...დღეს სიყვარული 36
მეორე რაუნდი 36
ბულბული დაფრინავს სინაზის სიმართლედ 37
სიყვარულს ისეთს მივიღებ გულით 38
სიყალბის ხარისხი 39

ნაწილი მესამე

(მეც) ჩემ გზას მივიკვლევ!.. 40
ჩემ სულით დამაქვს გულმოდგინება 41
უსასრულო ფინალი..... 42
ძლიერ ახლოა მიზნის ფინალი 44
მარიამი 44
მე შენ მიყვარხარ მარადიულად! 46
ჩემი ოცნების სცენაზე დგახარ! 46
და გეზებია გაურკვეველი 47
ბავშვური ჟინი ჩემი განძია 48

ნაწილი მეოთხე

სხვა დანარჩენი რა უნდა მეგრძნო?! 49
... ეს ცა მაქვს ჭერად 50
გამახსენდება შენი ამაგი 51
(მინაწერის მაგიერ) 51
... მაშინ უნდა პოეზიით მოთოკვა! 52
საშვილთაშვილო არაკი 53
და — შენი სახე სხვანაირია 55
ყველა სანუკვარ ლექსად იქცევა 56
გულს გადავუშლი ყველას სამ ტომად! 56
ღმერთმა ჯილდოდ გადმომცა 57
... ჩვენც, მშობლიურო მინავ! 57
სინდისის ჯერია! 58
იმედს გრძნობებზე კი არ ვამყარებ! 59
და ოდითგანვე სულ ასე იყო! 60
ვერ დავთმე ჩემი ადგილი 61
მაშ, ის დაისი რის დაისია?! 62

